

[C. F. Sørensen.]

Regeringen har sluttet sig til den Opfattelse, som har fundet Udtryk i Folkenes Forbund, og hvorom der gentagne Gange har været forhandlet, lige op til de aller-seneste Dage, at en Afrustning, en Forstaaelse mellem Folkene er den Vej, der skal føre ud af den frygtelige Krise, som Militarismen med dens store Udgifter er med til at skabe, og forskaane os for de Ulykker, som naturligt følger i Militarismens Kølvand, Krigene. Vi hævder derfor den Opfattelse, at militært set magter et Land med vor ringe Befolkning og ringe økonomiske Midler ikke at opbygge et militært Værn hverken til Lands eller til Søs, som kan værne vort Land, hvis en Fjende vil bryde ind over vore Grænser. Vi magter kun at opstille det Apparat, som Folkeforbundet kræver til at værne vor Landegrænse og vor Søgrænse imod mindre Horder, som kan vises tilbage med de Styrker, vi er i Stand til at stille paa Benene.

Vi Socialdemokrater har ikke den Opfattelse af Militærets Opgave, at det skal bruges som Vogter, som Forsvarer af Kapitalismen. Vi mener ikke en Hær har en saadan Opgave. Vi tror, at det Apparat, som dette Forslag giver Udtryk for, fuldt og helt dækker den Opgave at holde Ro og Orden indenfor vort Land og ved dets Grænser, og vi tror, at det vilde være en Lykke, hvis Fornuften kunde samle sig om denne Opgave.

Jeg var glad for den Ordførertale, som det ærede 5te Medlem for 4de Kreds (Stensballe) holdt, fordi den, som det ærede Medlems Taler som Regel er, var rolig og afvejet. Jeg har netop i denne Tid hørt Taler af andre Medlemmer af det ærede Medlems Parti og af konservative Medlemmer, Taler, hvori der er blevet brugt anderledes stærke Ord, hvor det, der sker ude i Verden, droges ind i Spørgsmaalet om Berettigelsen eller Ikke-Berettigelsen af et Militærberedskab. Mit Partis Opfattelse er ikke blevet ændret, har ikke været udsat for Rystelser i Anledning af det, der er sket ude i den store Verden, idet vi, som sagt, har den Opfattelse, at hvor der skal anvendes et militært Apparat, magter vi alligevel intet udover det, som Folkeforbundsvedtægter, Haager-Konventioner o. s. v. giver Udtryk for. At den Opfattelse, vi staar paa, ogsaa har dyb Rød andre Steder, ses ikke mindst af de Forhandlinger, som er ført i Genève, i Rom og senere i Paris, og som ingenlunde er opgivet endnu. De Bestræbelser, som den engelske Premier-

minister Mac Donald og andre udfolder, har haft den store og smukke Opgave at søge at komme bort fra de store og stærke Rustninger og ind i ordnede Forhold gennem en Nedrustning, som kan skabe baade en Mildnelse af de økonomiske Forhold og tillige en større Sikkerhed for Folkene.

Jeg skal med den højtærede Formands Tilladelse citere et lille Stykke af Mac Donalds Tale i Genève. Den er ikke en Maaned gammel, altsaa ganske frisk, og den burde efter min Mening tale til alle tænkende Menneskers Fornuft. Mac Donald udtalte følgende:

„Bliver der imidlertid ikke gennemført nogen Plan, vil De, mine Herrer, alle drage hjem, men ikke med en god Samvittighed, tværtimod med en Følelse af Uro og Usikkerhed. Det staar Konferencen frit for at afvise Planen, men man maa være klar over, at med en saadan Afvisning træffer man et andet Valg. En Afvisning betyder Risiko for en ny Krig. En mislykket Konference vil paa ny bringe alle de ødelæggende Kræfter i Folkenes Liv op til Overfladen. Vi er her for at hindre en saadan Tragedie. Har vi ikke haft Krig og Fjendskab nok? Det staar nu i vor Magt at overvinde den Bølge af Frygt, som gaar gennem Verden.“

Jeg tror, de fleste vil erkende, at den engelske Premierminister her har truffet de Følelser, som rummes i Millioner og atter Millioner af Menneskers Barm. Vi har i Sandhed haft Krig nok, vi har i Sandhed haft Ulykker nok som en Følge af den Verdenskrig, der lagde saa meget øde. Jeg tror, at Tiden er inde nu, ikke til at slaa paa Stortromme, ikke til at støde i Krigsbasunen, men til alvorligt at overveje at nedruste, at skabe den Sikkerhed for Landets Eksistens, som et lille Land som Danmark har alle Betingelser for at gaa i Spidsen for at tilvejebringe.

Jeg henstiller derfor til de ærede Medlemmer at stemme for Regeringens Forslag. En Vedtagelse af dette Forslag vilde sætte Danmark paa en af de smukkeste Pladser i Verdenshistorien. Kulturelt er Danmark et kendt Land, et anset Land ud over Verden. Kunde vi sætte os en Mærkepæl paa dette Omraade, tror jeg, vi vilde flette skønnere Laurbær om vort Lands smukke Navn, end der kan flettes paa nogen som helst anden Maade.

Hendriksen: At mit Parti indstiller dette og det næste Lovforslag paa Dagsordenen til Forkastelse, kan sikkert ikke forbavse ærede Medlemmer og er da ogsaa